

Сећање на Борисава Бору Симића

(27. септембар 1929 – 3. јануар 2016)

КАМЕН МИ ГОВОРИ

Камени песниче,
Пријатељу нежни,
Запевај ми песму
Да се раскаменим,
Да ми новљак месец
Топлином засветли,
Да ме газе златни
Опанци вечери,
Да каменим срцем
Не трпим без речи
Бол камена који –
Но камен је тежи.
Себи певаш лепше
Кад певаш о мени.
Ја сам живи камен,
Ти камена – песник.

СЛУТЊА

Јоргован луд цвета, време је сребрно
Врачара мађија по хумкама напуштеним
Жубори садашњост нехајна за сутра
Од весеља птица слух ми је утрно...

Зашто пустопашно тугом да крварим
Кад белином звона разлежу се јутра
Љубавници зора дан блуде видиком
Шоровима мојим жаре летње ватре...

Слуте лишћу шума нагло умирање
Узалуд се бори ћутљива жуд с криком
Стопу у прашини ветар ће да сатре
Тајних гроба нема, долази кајање...

(1971)

ВЕДРИНЕ

Црвен месец среће
баца црно цвеће.
Вранци страха леже
мраз жеља их стеже.
Фрула сунца свира
из шуме лептира.
Поља страсно зборе
плуг истину оре.
И данас и сутра
за звезде моје
изронише бесмртна јутра.